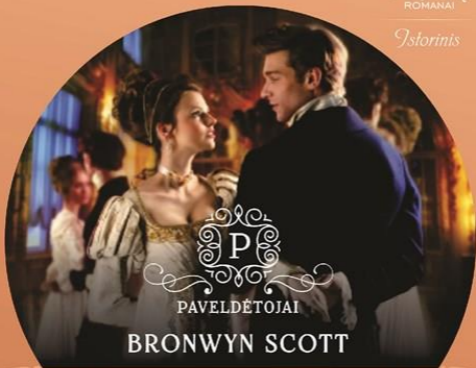

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

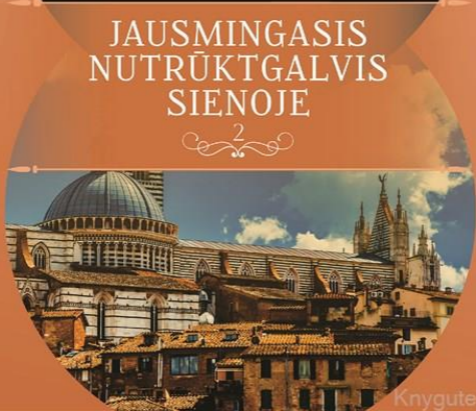
P

PAVELDĖTOJAI

BRONWYN SCOTT

JAUSMINGASIS
NUTRŪKTGALVIS
SIENOJE

2

Knygute.lt

Bronwyn Scott

**JAUSMINGASIS
NUTRŪKTGALVIS SIENOJE**

Keturių knygų serija
„Paveldėtojai“
Antra knyga

Versta iš Bronwyn Scott,
Rake Most Likely to Thrill, 2015

© Bronwyn Scott, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos,
2017

© Ana Gorbatova, dizainas, 2017

© HQN, viršelio nuotrauka

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0330-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

~1~

Viešbutis Antwerp, Doveris - 1835m. kovas

Tuoju imsi lietus kraujas. Tai tapo akivaizdu tą akimirką, kai vežikas botagu pliaukštelėjo per Klivlando bėrio, sunkiai traukiančio perkrautą vežimą, pasturgalį. Kiek ir kieno kraujo, netrukus paaiškės.

Į priešaušrio tamsą Arčeris Krofordas žengė ne bėdų ieškoti. Iš tikrųjų, bandė jų išvengti. Kortų žaidimas, kuriame dalyvavo jo bendra-keleivis ir senas draugas Nolanas Grėjus, klostėsi ne itin palankiai. Tačiau bėdos pačios jį susirado. Negalėjo ramiai stovėti ir stebėti, kaip skriaudžiama gyva būtybė. Sprendžiant iš randuotos arklio nugaros, tai buvo ne pirmas kartas. Bet jei Arčeris įsikiš, gali būti ir paskutinis. Stambaus vežiko botagas dar kartą pakilo ir nusileido ant vargšo gyvulio. Žmogysta bandė bet kokia kaina priversti gyvulį patraukti krovinį arba užversti kanopas. Pastarojo įvykio tikimybė buvo labai didelė, ir arklys, matyt, tai irgi suprato. Klivlando bėris nerodė baimės, tiesiog nuolankiai stovėjo. Laukdamas. Suprasdamas. Spręsdamas: dvėsti dabar ar tempiant krovinį, tinkamesnį dviem tokiems

kaip jis.

Botagas pakilo trečią kartą ir Arčeris žengė iš po viešbučio iškabos. Greitu kaip žaibas judesiu Arčeris pirštinėta ranka čiupo už botago ir apsuko jį apie savo riešą. Nuo šio judesio aukštai ant pasostės sėdintis vežikas suspurdėjo kaip žuvis.

- Galbūt norėtum paragauti vieno ar dviejų kirčių prieš dar kartą bandydamas pliaukštelėti savo gyvuliui? - Arčeris stipriai patraukė botagą į save. Po kiekvieno tokio truktelėjimo atrodė, kad vežikas išvirs iš vietos. Vyras atsilošė sėdynėje bandydamas išlaikyti pusiausvyrą.

- Paleisk botagą arba lipk žemėn! - griežtai liepė Arčeris įsmeigęs akis į aukštai sėdintį vyriškį ir dar kartą įtikinamai truktelėdamas botagą.

- Nesikišk ne į savo reikalus, - sumaurojo vežikas. - Šitas arklys, kaip ir aš, turi užsidirbti savo išlaikymui. - Tačiau vyras paleido botagą - staigiai ir, matyt, su viltimi, kad dėl to Arčeris išsities purve. Bet Arčeris buvo tam pasiruošęs. Toks vežiko veiksmas tik patvirtino jį esant žiaurų kankintoją.

Arčeris spirale apsvyniojo botagą aplink sa-

vo ranką.

- Tik ne su krovniais, kuriuos turi tempti keli arkliai. - Arčeris galva mostelėjo į gyvulį. - Šitas arklys neištrauks iki dienos galo, o ką tada darysi tu?

Vyriškis, atrodė, susimąstė, tačiau jo lūpos niūriai susispaudė į ploną brūkšnij.

- Nieko nepadarysi. Jei atidوسي man botagą, viršininke, aš keliausiu toliau. - Vyro akys grėsmingai žybtelėjo ir jis ėmė ropštis žemėn iš savo sėdynės. Tokio vyro veiksmo Arčeris mažiausiai norėjo.

Po valandos turėjo būti laive. Nėra laiko kumštynėms. Arčeris per ilgas treniruotes Džeksono salone išsiugdė greitą reakciją ir buvo itin vikrus, tačiau vežikas buvo už jį gerokai sunkesnis. Perspektyva vykti į kelionę po Europą praskelta lūpa ir pamušta akimi visiškai nežavėjo.

Arklys gailiai sužvengė ir ėmė trypčioti vietoje vis pasukdamas galvą į Arčerį, tarsi norėdamas jį įspėti. Stambusis vyriškis nulipo nuo vežimo už kelių pėdų nuo Arčerio ir ištiesė ranką.

- Botagą.

Arčeris išsiviepė.

- Mainykim. Botagą į arklį.

Vežikas nusispjovė ant žemės.

- Mainyti botagą į arklį? - pašaipiai paklausė jis. - Man tokie mainai neatrodo lygiaverčiai.

- Ir į tai, kas yra mano kišenėje. - Arčeris paplekšnojo per savo palto kišenę.

- O kas, jei tavo kišenė tuščia? - Vežikas primerkė akis. - Parodyk man.

Arčeris linktelėjo galva stengdamasis likti tarp vežiko ir arklio. Juto, kaip arklys nosimi baksnoja jam į petį tarsi norėdamas padrašinti. Arčeris auksinę pinigų dėtuve pakėlė į gatvės žibinto šviesą ir pasukiojo, kad vežikas pamatytų sulenktų svarų banknotų pluoštą.

- Manau, tai sąžiningas sandoris. Už šituos pinigus gali nusipirkti du arklius.

Arčeris bandė įvertinti vyro reakciją. Pinigai paprastai būdavo greičiausias - dažnai ir teisingiausias - būdas išspręsti bet kokį ginčą. Jis dar kartą pamojavo pinigų dėtuve žibinto šviesoje. Už nugaros išgirdo atbildančios keleivinės karios garsą. Turbūt ji ir bus ta, kuri nugabens jį ir Nolaną iki dokų. Laiko liko vis mažiau.

- Botagas ir dėtuve už arklį, - neatlyžo Arčeris. Ar dar reikėjo svarstyti? Panašu, kad su

tuo buvo susijusi įžeista savigarba.

- Gerai, - suniurzgė vežikas ir šiurkščiai čiupo pinigus iš Arčerio rankos. O tada galva mostelėjo į arklį. - Dabar jis tavo. Pats ir iškin-kyk.

Arčeriu tai niekų darbas ir arklys po akimirkos jau buvo išlaisvintas iš pančių. Buvo smagu galvoti, kad išgelbėjo arklį nuo liūdno likimo, tačiau ką su juo daryti dabar? Karieta, kurią girdėjo atvažiuojant, tikrai buvo jų, ir vežikas jau laukė. Arkliui kur nors įkurdinti Arčeris turėjo dešimt minučių. Jis paėmęs arklį už išvirvių susuktų kamanų nusivedė į viešbučio arklides, pakeliui pro vitrininį viešbučio langą mesdamas žvilgsnį į Nolaną. Situacija viduje neatrodė gera. Nolanas ir kiti žaidėjai stovėjo prie kortų stalo. Vienas jų piktai ranka rodė į ant stalo gulinčias kortas ir pinigus. Gali būti, kad laiko liko dar mažiau, nei Arčeris manė.

Arklidėse Arčeris prikėlė arklininką ir berte išbėrė nurodymus:

- Man reikia vietos šitam arkliui. - Ant mažo grubaus medinio stalo jis numetė kelias monetas. - To užteks jo išlaikymui tol, kol galėsite jį pristatyti į nurodytą vietą. - Pinigai padėjo išvaikyti miego likučius iš arklininko akių. Monetų buvo daugiau nei reikėjo. - Kai arklys pail-

sēs, tegu vaikinukas pristato jį šiuo adresu. - Arčeris iš palto kišenės išsitraukė kortelę. - Vyras ten gerai atsilygins. O čia papildomai pinigų kelionei. - Iki arčiausiai gyvenančio draugo namų nuo Doverio buvo diena kelio, tačiau šis sprendimas dabartinėmis aplinkybėmis atrodė geriausias. Arčeris tikėjosi, kad pažadas gauti daugiau pinigų paskatins arklininką pristatyti arklį, kur prašoma, o ne jį parduoti.

Nuo viešbučio priekio atsklido kažkokie garsai. Tai turėtų būti Nolanas. Arčeris švelniai paglostė šiurkštų arklio kailį. Kadaisė tai buvo gražus, stiprus žirgas; jei pasiseks, ir vėl tokiu taps. Arčeris iš kišenės ištraukė dar kelias monetas. Pinigai - vienintelė priemonė, galinti užtikrinti arklio saugumą. Arčeris įspraudė šias monetas į arklininko ranką.

- Tai tau mano asmeninė padėka už pastangas, nuo vieno žirgų mylėtojo kitam. - Galbūt pavyks sujaudinti ir vyro širdį. Daugiau nieko nepadarysi. Sąmyšis prie viešbučio patraukė Arčerio dėmesį, tad jis linktelėjo arklininkui ir plačiais žingsniais sparčiai pasuko link viešbučio kiemo jausdamas, kaip arklys nulydi jį žvilgsniu.

Tamsoje jis vos nesusidūrė su beveik bėgan-

čiu Nolanu.

- Arčeri, bičiuli! Kur buvai dingęs? Mums reikia vykti! - sparčiai berdamas žodžius ir nemažindamas greičio Nolanas čiupo jį už rankos ir nusitempė prie laukiančios karietos. - Dabar nežiūrėk, bet tas piktas vyras už mūsų mano, kad aš sukčiauju. Jis turi šautuvą ir mano gerą jį peilį. Peilis liko to vyruko petyje, bet spėju, kad jis gali šaudyti abiem rankomis. O kaip kitaip. - Nolanas atidarė karietos dureles, jie suvirto į vidų ir karieta pajudėjo iš vietos vyrams nė nespėjus jų uždaryti.

- O! Pavyko pasprukti. - Nolanas su palengvėjimu atsirėmė į sėdynę, jo veidą papuošė pasitenkinimo šypsena.

- Kodėl visą laiką reikia bėgti? Kartais mes *galime* išeiti iš pastato kaip normalūs žmonės. - Arčeris pasitaisė palto rankogalius ir priekaištingai pažvelgė į Nolaną.

- Sakyčiau, viskas vyko gana normaliai, - paprieštaravo Nolanas.

- To, kad palikai kito vyro petyje įsmeigtą *peilį*, nepavadinčiau itin diskretišku išvykimu. - Jei Nolanas būtų buvęs atsargesnis, būtų baigęs lošti prieš dvi valandas. Kiti lošėjai būtų galėję oriai pasitraukti nuo stalo, išsaugoję

savigarbą ir bent dalį pinigų. Bet Arčeris nebūtų turėjęs galimybės išgelbėti to arklio. – Pasprukai per plauką.

Nolanas tik plačiai nusišypsojo, atrodė visiškai nepaveiktas draugo priekaištų.

– Kalbant apie laiką, kaip manai, ar Havilandas jau dokuose? – Jie buvo susitarę šįryt prie laivo susitikti su dviem draugais ir kartu pradėti kelionę po Europą. – Lažinuosi iš penkių svarų, kad Havilandas jau ten.

Arčeris nusijuokė.

– Tokiu laiku jo ten nebus. Viską sukrovė vakar vakare. Nėra nieko, dėl ko jis turėtų atvykti anksčiau. Be to, jis turi iš lovos ištempti apgailėtiną Brenano pasturgalį. Tai tikrai kliudys jiems pasirodyti laiku. – Jis ir Havilandas pažįstami nuo Itono laikų. Havilandas buvo gerai žinomas dėl punktualumo, bet jis tikrai neatvyks anksčiau, o Brenanas visada vėluodavo.

– Tai bus lengviausiai mano kada nors uždirbti penki svarai. – Nolanas dar kažką sakė, bet Arčeris patogiai atsirėmė, užmerkė akis ir jo nebesiklausė. Norėjo akimirkos ramybės. Reikalai su piktais vežikais, gelbėjamaisiais arkliais ir įtūžusiais lošėjais nepraėjo be pasekmių. Be to, jau buvo vėlu. Nolanas turėjo ge-

bėjimų išsunkti žmones. Peštynių provokavimas prieš pat išvykimą, Arčerio nuomone, nebuvo pats geriausias būdas palinkėti sau *bon voyage*¹.

Tačiau, nesvarbu, pritarė Nolano pasirinkimams ar ne, Arčerio darbas buvo saugoti ir pridengti Nolaną, kaip kad Havilando darbas buvo prižiūrėti Brenaną. Prieš daugelį metų mokykloje jis ir Havilandas, kai tik tapo aki-vaizdu, kad Nolanas ir Brenanas patys nesugeba savarankiškai ir protingai elgtis, pasidalijo draugystės nulemtomis pareigomis.

Tais laikais tai, kas negalėjo būti suvaldyta, turėjo būti apsaugota. Šiomis dienomis Nolanui visai neblogai sekėsi apsiginti. Jaunuoliui ne tiek reikėjo apsaugos, kiek, kaip būtų galima tai pavadinti, *paramos*. Taip sakytų džentelmenas. Dar tai būtų galėjęs apibūdinti kaip poreikį turėti sekundantą.

Tokiu metu kaip šis rytas Arčeris iš naujo įvertindavo žirgus. Juos suprato, net mieliau su jais bendraudavo. Būtent žirgai, be ilgalaikęs draugystės su kitais vyrais, buvo galutinis, nors ne vienintelis, akstinas išvykti iš Niumar-

---

¹ Gera kelionė (pranc.) (čia ir toliau - vertėjos pastabos).

keto. Galbūt Europoje jo laukė naujos veislės, kurių atstovių galėtų atsiųsti savo šeimos eržiui.

Tėvas įpareigojo Arčerį nupirkti perspektyvių kandidatų ir davė tam visišką veiksmų laisvę. Tačiau Arčeris žinojo, ką visa tai reiškia. Taip jo tėvas atsiprašydavo. O atsiprašinėti naudojantis pinigais jis buvo tikras meistras. Tai padaryti buvo lengva, jei šlamančiųjų turėjai daug, o jo tėvas, grafas, valdė tikras pinigų krūvas, net, galima sakyti, kalnus. Grafas niekada nė nesusimąstė, kad šeimai iš jo reikėjo daugiau negu pinigų ar to, ką už juos galima nupirkti. Galų gale vyras to net nesuprato, o Arčeriu iki kaulų smegenų atsibodo tėvo uždarumas ir šaltumas. Tad vaikiną patraukė ieškoti šiltesnių kraštų, šiltesnių šeimų: savo mamos giminaičių Sienoje.

Arčeris dar niekada taip nesidžiaugė tuo, kad yra antras sūnus.

Brolis buvo įpėdinis. Jam, kaip vyriausiajam, priklausė dvarai, o Arčeriu buvo paliktos arklidės, lenktynių trasa, ir tai buvo parankus pabėgimo būdas, kai praėjusį rudenį Havilandas pasiūlė vykti į kelionę po Europą. Galės dalyvauti *Palio* žirgų lenktynėse Sienoje, kurios buvo viena seniausių ir žinomiausių miesto

tradicijų, rengiamų per rugpjūčio karščius. Galės susitikti su mamos šeima, kuri, kaip ir jis pats, vertėsi žirgų veisimu. Tie žmonės, kurių niekada nebuvo sutikęs, tik visą vaikystę girdėjo apie juos iš laiškų, labiausiai jį ir traukė; jo dėdė Džakomas, veisėjas, kurio žinomi ir vertinami žirgai laimėjo šias lenktynes daug daugiau kartų nei bet kas kitas, galimybė būti kažko didaus dalimi, proga išpildyti pažadą, kurį davė mirštančiai motinai. Viskas, kas Arčerui liko – tai mamos svajonės ir jo pažadai.

Karietoje pasigirdo šnaresys – Nolanas palinko prie langelio.

– Nemanau, kad jis mus seka, tik ne su petyje styrančiu peiliu, – užmerkęs akis sumurmėjo Arčeris. Jis girdėjo, kaip šiek tiek nusiraminęs Nolanas vėl atsirėmė į sėdynės atlošą. *Nors ne visiškai ramus*, – mintyse pasitaisė Arčeris. *Juto*, kaip Nolanas įdėmiai žvelgia įsmeigęs tas pilkas akis jam į veidą, tarsi bandydamas nugalėti stebėjimo varžybose. Jis tikrai *neatmerks* akių, jokių būdu, ne, nė neketina... Arčeris plačiai atsimerkė. Negalėjo to pakęsti.

– Ką?

Nolanas sėdėjo sukryžiuavęs rankas ant krūtinės, o veide spindėjo plati šypsena....